

4. neděle v mezidobí C

30. 1. 2022, Vacenovice

Jer 1,4-5.17-19

1 Kor 12,31-13.13

Lk 4,21-30

Zažily už Vacenovice slavnost primice? První mši svatou svého rodáka? Dne 18. února to bude 39 let, co ve Strážnici zemřel roku 1983 P. Bedřich Pres. Znali jste ho? A proč se ptám? Protože tento kněz se narodil 8. května 1910 ve Vacenovicích a na kněze byl vysvěcen 5. července 1936 v Olomouci. Jeho primici už asi nikdo z žijících nepamatuje.

Primice to bývá velká sláva, sejde se hodně lidí, dělají se velké přípravy. Dnes a také minulou neděli jsme četli, že i Ježíš měl svou primici. Své první kázání ve své domovině, i když pravda, první eucharistii, tedy mši svatou sloužil až na Zelený čtvrtek ve večeřadle.

Oboje jeho primice, první kázání v domovině a první mše svatá dopadly špetku jinak, než jsme zvyklí, že primice dopadají. Když pomíneme události, které nastaly po prvním mši svaté - Getsemane a Velkopáteční proces - tak v Nazaretě se to začalo odvíjet slibně.

V sobotu Ježíš vstoupil do synagogy a povstal, aby předčítal z Písma svatého. Podali mu knihu proroka Izaiáše, přečetl text o tom, že Duch Boží bude jednou nad slíbeným Mesiášem. Ten že, bude poslán, aby přinesl radostnou zvěst chudým, zajatým aby vyhlásil propuštění, slepým navrácení zraku. Slíbený Mesiáš, měl vyhlásit Hospodinovo milostivé léto. Jak Ježíš dočetl, začal své první domácí kázání. „*Dnes se splnilo toto Písmo,*“ to byla první Ježíšova slova. A lidé radostně přikyvovali, jenže zároveň se jim mnohým drala na mysl neodbytná myšlenka: „*Copak to není Josefův syn?*“

Nazareťané slyšeli, že když byl Ježíš v Kafarnau, dělal tam zázraky. Oni ho ale znali třicet let. A zde v Nazaretě se nic z toho nestalo. A i když ho měli rádi, jak čteme ve zprávě z jeho epizody, co se stalo v jeho dvanácti letech, že „*prospíval oblibou u Bohu i u lidí,*“ žádné zázraky se nekonaly. A nyní? Těžko pochopit, že ten hodný a milý chlapec Ježíš je tím slíbeným Mesiášem.

Těžko pochopit pro Nazareťany, ale těžko vysvětlit i pro Ježíše. Ježíš se odvolal na to, co všichni znali. Na proroka Eliáše a proroka Elizea. Oba tito proroci konali veliké zázraky, ale jenom tehdy, kdy jim to přikázal Bůh. V ostatních případech ne. Znamení jsou věci ne

proroka, ale Boha. Toto se Ježíš snaží říci Nazareťanům. Že doposud nepřišel jeho čas, až nyní.

V Nazaretě se stalo to, co udělal celý Izrael - odmítnutí. V Nazaretě ho chtěli svrhnout ze srázu a zabít plni hněvu, v Jeruzalémě, až se naplnil čas a Bůh dovolil, bylo odmítnutí Ježíše dokončeno.

Nazaretská primice dopadla tak, že Mesiáše v Ježíši nepřijali, ale Bůh ještě nedovolil, aby ho zahubili. Prošel jejich středem a ubíral se dál.

Co si z toho můžeme vzít? Hned dvě věci.

První je postoj Nazareťanů - oni, jako my byli věřící. Oni jako my si uctívali Boha. Zdá se, že jim však vyhovoval Bůh vzdálený. Bůh, nad kterým můžou pokývat hlavou, jako že se rabínovi podařilo kázání, ale s Ježíšem osobně nechtěli mít nic společného. To může být i postoj mnohých z nás. Bůh? Ano. Stvořitel? Zcela jistě, ale s osobním vztahem k Ježíši, mi dejte pokoj. Mě vyhovují náboženské obřady a svátky, a to mi stačí. Ježíše k tomu vlastně ani nepotřebuji. Postoj Nazareťanů.

Druhý postoj je postoj Ježíšův - On, jako i my jsme poslání být svědky Boha. On byl pomazán Duchem Svatým, aby nesl Boží slovo lidem. Také my jsme pomazaní samotným Ježíšem, který nám zprostředkoval Ducha Svatého, abychom nesli jeho slovo druhým lidem - svátost biřmování. Také on nás pomazal, abychom uzdravovali nemocné, křísili mrtvé, vyháněli démony a zvěstovali odpuštění hříchů. Děláme to? Děláte to biřmovanci? Máme strach, co si o nás řeknou? Ježíš se možná také potil, než měl vystoupit, ale šel, a co mu bylo dáno, to dal a co měl říci, to řekl. Toto je ten druhý postoj - postoj každého, kdo je křesťan. *„Budete dělat ještě větší věci, než jsem dělal já,“* říká nám Ježíš.

Jak to dělat? Když byl povolán náš předchůdce, prorok Jeremiáš, i my jsme od křtu proroky, Bůh mu říká: *„Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve, než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. ... Nelekej se jich...budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě...“*

Jak to dělat? Apoštol Pavel říká, že s láskou: kdybys mluvil o Ježíši sebevíc, ale nemiloval ho ani druhé ani sebe, je to zbytečné. Kdyby ses obětoval pro evangelium a pro kohokoli, ale neměl lásku, je to k ničemu. Usiluj tedy o lásku k tomu, k čemu jsi byl povolán při křtu a biřmování. Buď shovívavý, dobrosrdečný, nezávidí, nechlub se, nenadýmej se, nemysli jen na sebe, nerozčiluj se, nebuď nikdy na straně zla a hříchu... naopak raduj se ze všeho, co je dobré, omlouvej druhé a nikdy nezoufej. O to se modli, aby to bylo v tvém životě a tvé službě evangeliu.

Ježíšova primice dopadla, jak dopadla. Každý máme své pole působnosti, kde hlásat Ježíše, každý máme svou primici u své manželky, u svého manžela, u svých dětí, u svých přátel, ve svém okolí. *„Jděte,“* říká Ježíš a *„kažte evangelium všemu stvoření... já vás posílám.“* Amen.